

V
ČAS
TOMÁŠ SEKERKA
KRMENÍ

ČAS
TOMÁŠ SEKERKA
KRMENÍ

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tomáš Sekerka, 2024

Cover Illustration © Jiří Kůs, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-624-8 (pdf)

Iont je elektricky nabitá částice atomární velikosti. Slovo má původ v řeckém *ión* – poutník.

– *Informace vytěžena z pozůstatků světového internetu*

S A M I

MARK BADLUCK

Umíral jsem.

Přece jen, nakonec, konečně.

Rozevřel jsem dlaň a dotkl se země. Bříšky prstů v rukavici jsem pohladil zvadlou, žlutohnědou travu. Na bývalé předměstí bývalého lidského města padlo sucho. Půda byla vyprahlá, řeky se změnilly v koryta prachu a kamení. Dokonce i vítr v mých uších jako by úpěl žízní. Byl jsem to až já, kdo sem přinesl vláhu.

Život odtékal z mého těla do hlíny. Za chvíli vykrvácím. Ale je v tom i cosi pozitivního, jakási příchut' uspokojení. I když se jedná o tak zanedbatelný kousek ekosystému – předával jsem život dál. Zach by nejspíš poznamenal něco ve smyslu: *Chčije z tebe jak z prokopnutýho cedníku a ty se tady rozplýváš nad zalejváním trávy...*, ale ne, jeho břitký humor jsem napodobit nedokázal.

Dostavila se závrať. Pocit, že se svět točí rychleji a rychleji, že padám. Ale to mi jen klesla hlava.

Pomohlo to, rychlost rotace se snížila.

Už jsem nehleděl do šedých mraků, hleděl jsem do očí monstra, které jsem zabil. Nestačilo mu, že jsem musel dýchat a polykat jeho mrtvolný pach, muselo obsadit každý můj vjem. Upíralo na mě oči bez víček, modré zornice uprostřed bělma.

Nebylo to právě zátiší, které bych si ke své poslední hodině sám vybral, ale byl to bezpochyby výhled, jaký jsem si zasluhoval.

Popraskaný chitinový krunýř pokrývaly desítky bodných ran. *Ale stačí to?* napadlo mne náhle. Už jsem viděl monstra přežít bez hlavy či přepůlená, ale tohle byl klepetnatec. Statný kus, v plné síle, výjimečně zuřivý – pokud se něco takového dalo říct o tvorech, kteří mód běsnění téměř neopouštějí. Ale přece jen, klepetnatec.

Ano, určitě byl mrtvý.

Pokud jsem mohl soudit, původní klepetnatec s krátkým ocasem a pouze jednou řadou zubů již téměř vymizel. Nahradil jej méně agresivní a odolnější druh s kratší délkou života, zato rychlejší schopností se vyvíjet. A v tom byl ten problém. Prapůvodní monstra včetně klepetnatce reagovala na určitá polysynaptická gesta, která objevil a popsal Harrison ve svých zprávách z pozorování. Gesta fungovala jako povely na psy, ale některá dokázala stvůru i zastrašit, či dokonce ochromit. S každou další generací však jejich účinky slábly a přestávaly fungovat.

Jak jsem si dnes ověřil. Když jsem spojením zkřížených prstů vytvořil gesto *viděnit-strach*, nejsilnější polysynaptické gesto použitelné na tvory se schopností vidět, měla stvůra zůstat paralyzovaná. Místo toho jsem jí pouze zablokoval spodní končetiny. Těmi vrchními mě vzápětí objala a pokusila se mě rozdrtit o hrudní plát s kostěnými výstupky. Stehno mi roztrhla na kost, pár žeber zapružilo, ale vesta mě zachránila. Alespoň na chvíli, než se mu podařilo zaklínit mi klepeto pod její lem. Využil jsem chvíle, kdy jsem se tvorovi dostal na tělo, nahmátl nůž a bodal. Bodal jsem jako šílenec, jako šicí stroj.

Mělo smysl nechat se zabít? Jistěže ne. Slavný boj muže proti bezvýznamné hroudě tkání, u bezvýznamného vstupu do vestibulu metra, nikým neviděn a nezaznamenan. O jedno monstrum méně nic neznamená. A dost možná neznamenala nic ani ta řada ostatních, která jsem zabil předtím.

Záleželo vůbec na něčem? Ta myšlenka mě pobavila i zaujala.

Rozkašlal jsem se. Cosi mi ucvalo krk. Nechutnalo to jako krev. Zřejmě jsem měl podrážděnou sliznici z toho štiplavého, čpavkovitého pachu, který některá monstra vypouštěla.

Na dýchání však tolik nezáleželo, když mi přestalo bít srdce. Poslední silný úder svalu – a nastal klid. Ne že by orgán vypověděl službu v důsledku fibrilace srdečních komor, prostě se vypnul, protože už jsem byl připravený odejít. Rozhodovací část mozku zřejmě neměla pochopení pro mé chvilkové sentimentální rozpoložení, za udržování životních funkcí jí to nestálo.

Vtom se mraky nade mnou roztrhaly, rozestoupily a začaly se rozplývat.

Nebe se rozjasnilo jako už dlouho ne. Azurovou oblohu obnažila zářivá Dvojhvězda, ale spatřil jsem i Měsíc, posetý malými tečkami. Zároveň s oblohou jako by se pročistila i má mysl, jako by se černý mrak šílenství rozplynul. Zůstalo jen zoufalství.

„Svině,“ řekl jsem a zároveň s tím vychrchlal cosi nechutného a slizkého. V hrudi se mi něco váhavě stáhlo, srdce sebou cuklo.

Samozřejmě jsem oslovoval osud, jenž vyměnil filtr scény, který mi modrou oblohou a slunečními paprsky připomínal, že vždycky existuje naděje.

Bezvědomí se blížilo, přikrádalo se, jako když se přikrádá spánek, ale se sluncem Dvojhvězdy opět ukročilo do pozadí.

Dobrá. Možná existuje naděje. Zkusme tomu ještě na chvílku věřit. Budme bláhoví.

Dokázal jsem zdvihnout paži. Zuby jsem si stáhl rukavici a úderem dlaní aktivoval elastický displej na bicepsu druhé ruky. Četné zásahy z něj sice dávno nadělaly obdélník rozsypaných třípytek, ale ovládací panel stále fungoval. Navolil jsem záznamník a pustil nahrávání.

„Otilio,“ řekl jsem a opět umlkl. Pokračoval jsem až po chvíli, když jsem si byl jist, že mě hlas nezradí. „Pokud jsi ještě naživu, pokud tam vůbec někde jsi... a pokud se k tobě tato zpráva dostane, možná ani nebudeš mít zájem si ji poslechnout. Skoro mě neznáš... a podle toho, co o mně víš, mě musíš nenávidět stejně, jako mě nenávidí ostatní. Ale kdysi, tu jednu noc, jsme si rozuměli. Pamatuješ? Ta noc je důvodem, proč jsem se rozhodl tě kontaktovat. Musím ti říct... A co vlastně? No asi úplně všechno.“ Polkl jsem hlen, abych se nezadávil. „Svým způsobem mi teď probíhá život před očima a já věřím, že právo vidět tenhle film má ještě jeden divák. Chci, abys jím byla ty.“

Jako malý kluk jsem býval často nemocný. Častěji, než bylo v přelidněném a infekcemi prosyceném světě běžné, takže prakticky neustále. A jako by se Bůh na mém imunitním systému nevyřádil dostatečně, přihodil ještě úzkosti, celkovou slabost, nešikovnost a neduživost. Na svůj věk jsem moc nevyrostl a úrovně zdravé hmotnosti jsem

nedosáhl, ať jsem snědl cokoli. Pamatuji si, že se rodiče často o mém zdravotního stavu a způsobu léčby dohadovali. Shodli se snad jen v tom, že nesmím chodit ven. Toto pravidlo se dodržovalo důsledně, a já nemohl dokonce ani do školy, jako jediný jsem třídu navštěvoval virtuálně.

Mé rodiče k těmto zákazům nevedla jen přehnaná starostlivost, ale i kus zdravého rozumu. Problém tehdejší doby byla nezaměstnanost atakující historická maxima. Nůžky rozdělující společnost se rozevíraly, až už to víc nešlo, střední třída úplně přestala existovat. I když jsme žili v jedné z nejlepších čtvrtí L.A., prakticky jsme zůstali obklopeni chudinou. Bez doprovodu bylo nebezpečné cestovat do školy i při plném fyzickém zdraví, v mém případě by se jednalo o zbytečný hazard.

Často jsem si představoval, že se alespoň jeden z mých pěti spolužáků otočí a zamává mi dozadu do kamery, ale brzy mi došlo, že se nic takového nestane. Náš učitel, program Učitel, sice studenty nabádal, aby mě více zapojovali do kolektivních kvízů a vědomostních her, ale přikázat jim nemohl nic. Připadal jsem si proto často jako tajný pozorovatel, student druhé kategorie, specialista na jejich zátylky.

Proto i když jsem zrovna neležel v horečkách nebo zmožený slabostí, která mi vůbec nedovolila vstát, jsem školu zanedbával.

Neměl jsem opravdového přítele. Společnost mi dělal pouze kocour Kazachstán a zatrpklý majordomus Vilmar, který mou rodinou skrytě opovrhoval. Své dny jsem trávil před obrazovkou a namlouval si, že mi to ke štěstí stačí. Když jsem se nudil, hrál jsem hry či řešil strategické hlavolamy, jakmile mě popadla úzkost, poslouchal jsem zvuky zvířat a přírody. Když jsem se cítil osamělý, diskutoval jsem s programy simulujícími inteligenci a náklonnost.

Kdybych znal i něco jiného, kdybych měl zkušenosti a rozhled, zřejmě bych si připadal jako vězeň. Avšak já v tom prostředí vyrostl, jiné jsem neznal a bez vyhlídky na změnu jsem si na ten život zvykl. Nutno však dodat, že se má schopnost adaptace později projevila jako výhoda. Protože jak budoucnost a nový žebříček hodnot společnosti ukázaly, vězení znamená nesvobodu, ale také bezpečí. Ne že by snad na svobodě nezáleželo – jenže k čemu je dobrá mrtvému?

Ale nepředbíhejme.

Můj otec, Ph.D. Harrison Badluck, vystudoval mykologii a životní prostředí a tomuto oboru se věnoval dál i jako výzkumný pracovník na univerzitě California Institute of Technology. Byl to zapálený vědec a příkladný workoholik. Při práci ztrácel pojem o čase, ve volném čase se ztrácel v myšlenkách na práci. Víc než svůj výzkum miloval snad pouze mou matku, půvabnou datovou analytičku v oblasti strojového učení.

Pamatuji si ji jako laskavou usměvavou bytost. Musela také hodně pracovat, abychom si udrželi postavení, jaké jsme měli, ale dělala z domova a vždy si dokázala najít chvíli, aby se mi mohla věnovat. Vzpomínky, které na ni mám, patří k těm šťastnějším. Bez nich by se má mentální rovnováha vychýlila dávno před tím, než přišly skutečné a těžké zkoušky mého psychického zdraví.

Zemřela, když mi bylo deset. Spadla ze židle u pracovního stolu a byla mrtvá. Vzpomínám si, jak jsem zaslechl ránu, ale ani se neotočil. Nešikovnost jsme měli v genech, i ona často zakopávala a padala. Vůbec jsem se proto nezrušoval. Až později, když začínalo být dlouhé ticho v domě podezřelé, jsem se za ní vydal, abych našel její vychládající tělo.

Bylo to hrozné. Byl to šok. Jako by mi někdo vrazil kůl do srdce. Nedokázal jsem to pochopit, nedokázal jsem to vstřebat. Stal jsem se tělem bez duše, prázdnou schránkou. Procesy v mém mozku se zastavily a opět se rozbíhaly jen zvolna, v řádu dlouhých, bezvýznamných dní. S myšlenkami se však zrodila i deprese. Dlouho jsem ležel v posteli, neschopen vstát, málem si ani dojít na záchod. Nevidět v ničem smysl, nevidět žádné východisko a zároveň najít síly k tomu, nepokusit se o sebevraždu, s tím jsem po celou dobu bojoval. Když se mi konečně ulevilo, nastoupila fáze otupělosti a já byl z nejhoršího venku.

Od matčiny smrti jsem neplakal, neuronil jedinou slzu. Navenek na mně možná nebyla viditelná změna, ale uvnitř, uvnitř mě další kousek odumřel.

Nechali jsme ji spálit a popel rozptýlili po zahradě. Byl tam nějaký kněz a odříkával nějaká slova, ale nevnímал jsem ho. Netušil jsem, k čemu jsou slova od někoho, kdo ji ani neznal, jeho modlitba pro mě nic neznamenal.

Od té doby se mnou Harrison nemluvil. Chápal jsem, jak je pro něj ztráta bolestivá, ale že se nedokázal překonat alespoň kvůli mně, tomu jsem porozumět nedokázal. Pokaždé když jsem mu to chtěl říct, když jsem mu chtěl vyčinit za tu jeho aroganci a ignorantství, zarazil mě výraz jeho tváře, vnitřní boj a zármutek.

Přišel za mnou až za další týden. Opřel se o veřeje, do pokoje ke mně nevstoupil. Nikdy jsme spolu příliš nemluvili. Bůhví, proč jsem očekával, že se to nyní změní. Že se omluví. Že se bude zajímat, jak se cítím. To jsem se ale mylil.

„Propustil jsem Vilmara,“ oznámil mi. „Už má sbaleno, za chvíli se s tebou přijde rozloučit.“

Vzhlédl jsem k němu. Nechápal jsem.

„Majordoma už nepotřebujeme,“ doplnil Harrison. „Dva chlapi se o sebe musí umět postarat sami.“

Kdo mi donese polévku, až budu nemocný? Kdo mi pomůže do schodů, až budu potřeboval do koupelny? napadalo mě. „Ale vždyť máme velký dům. To si budeme uklízet sami?“ zeptal jsem se místo toho.

„Ty budeš uklízet,“ sdělil mi otec. Nahrbil se a vstoupil do mého pokoje, obezřetně, jakoby vcházel do sluje harpyje. Prohlížel si vzorce, myšlenkové mapy a malůvky nakreslené na stěnách. Zdvihl prst a na lesklém povrchu umazal číslici ze špatně vykrácené rovnice. „Budeš mýt okna a leštit podlahy, utírat prach a vynášet odpadky,“ navázal. „Jídlo ani čistírnu už nebudeme objednávat, takže se naučíš prát a vařit. Budeš vynášet písek té tvé kočky. Obstaráš běžný provoz domu i zahrady. Jen na květiny v domě nesahej, ty si budu zalévat sám.“

„To nevíš, jak špatně se mi chodí?“ namítl jsem. Neměl jsem si představit, jak bych všechnu tu práci mohl zvládnout.

Harrison nevypadal obměkčen. „Také budeš cvičit. Každý den, bez výjimky. Nastavil jsem ti osobního trenéra na sedm hodin týdně, ale režim se ti postupně přizpůsobí. Dobře si pamatuj, že když nesplníš plán, dozvím se to.“ Zavrtěl hlavou. „Třetinu patra tvoří posilovna a na všechny ty stroje jen sedá prach. Než začneš cvičit, tak vezmeš prachovku a prach setřeš.“

„Ale proč mám cvičit?“ nechápal jsem.

Každých pár dní mě navštěvoval rehabilitační pracovník, vyškolený na akupunkturu a masáže na odblokování svalů. S tím si vystačila i má matka. Netušil jsem, proč bych měl mučit své tělo víc, než bylo potřeba. Motivaci jsem k tomu rozhodně neměl. Neměl jsem žádného příte-

le, s kterým bych mohl jezdit na kole, nepotkával jsem žádné dívky, před nimiž bych se musel za své tělo stydět.

Harrison se otočil k odchodu. Pro něj byla tato záležitost vyřízená.

„Počkej ještě,“ zastavil jsem ho. Ne kvůli cvičení, to bylo nyní vedlejší. Byla tu ještě jedna, důležitější záležitost. Jedna důležitá otázka, na kterou jsem musel znát odpověď.

„Proč máma zemřela?“ vypálil jsem na něj.

„Dostala infarkt,“ odpověděl bez váhání.

„To není pravda! Já tomu nevěřím!“ Nemohl a nechtěl jsem tomu věřit bez ohledu na důkazy – když mi došlo, že tomu vlastně ani důkazy nenasvědčují. „Vždyť ani nebyla nemocná!“

„Byla nemocná. Jen to dobře skrývala,“ zašeptal.

Nevěděl jsem, co mě překvapilo víc. Zda význam jeho slov, nebo tón, kterým je vyslovil. Nikdy jsem od něj neslyšel tolik pokory, možná i hanby. „Co to má znamenat? Jak jste si něco takového mohli nechávat pro sebe? Proč mi nikdo nic neřekl?“ vychrlil jsem otázky. Pak jsem si však pospíšil s tou správnou otázkou, abych neplýtvat otcovou výřečností na podružnosti: „Co je to za nemoc?“

Váhal. Dalo se to vyčíst z jeho ramen a šíje, z celého jeho postoje. Vrátil se do pokoje. Posadil se na židli. Povzdechl si. „Trpěla vzácnou formou nemoci zvané Friedreichova ataxie. Jde o nevyléčitelnou neurodegenerativní poruchu, způsobenou mutací genu X25 na 9. chromozomu, kódujícího bílkovinu frataxin. Důvod, proč ti o tom Catherine neřekla, by ti snad mohl dojít. Bála se o tebe, nechtěla ti přitížit. Měl jsi co dělat sám se sebou a svými záchvaty úzkosti a říkat ti o svém zdravotním stavu, který se beztak nedá ovlivnit, jí nepřipadlo nejmoudřejší. Důvod, proč jsem ti o tom neřekl já, byl ten, že jsem naopak věřil, že se její zdravotní

stav ovlivnit dá. Myslel jsem si, že ji dokážu zachránit.“ Harrison na semkl rty a na chvíli zavřel i oči. „Právě tomu jsem se poslední roky věnoval, na tom jsem pracoval. Myslel sis, že zkoumám micelární sítě, vid? Možná by ses divil, ale z pohledu genetiky mají organismy lidí a hub dost podobného. Například právě kódování a tvorba proteinů nebo třeba homeoboxové geny, ovlivňující regulaci vývoje těla...“ zarazil se. „Ano,“ zamumlal.

Postavil se. Oči se mu rozzářily, únava a smutek byly tentam. Něco jej napadlo. „Musím do laborcky.“

Snažil jsem se to všechno rychle vstřebat. „Počkej!“ vykřikl jsem ve strachu, aby můj hlas přes závoj myšlenek pronikl. „Je po všem! Mámu už nezachrániš! Copak to nechápeš? Už to nemá cenu! Nemůžeš toho prostě nechat...? Nemůžeš tu zůstat?“ Oči mi zvlhly slzami. Nechtěl jsem v tom domě zůstat sám, už ne. Samota mi přinese jen další úzkosti, strach, deprese.

„Ne, ještě není po všem!“ obořil se na mě. Vzápětí se uklidnil, uvolnil zaťaté pěsti. „Friedreichova ataxie je dědičná.“

Zíral jsem na něj, neschopen slova. Znamenalo to, co jsem si myslel, že to znamená?

Harrison mi věnoval netrpělivý, nesmlouvavý pohled. „Běž cvičit,“ přikázal. S tím odešel.

Jak jsem mohl být tak natvrdlý? říkal jsem si. Vždyť jsem to měl celou dobu před sebou. Všechny ty symptomy, které stačilo zadat do internetového vyhledávače, všechny ty údajné vitamíny, které jsem musel každý den polykat, všechno to do sebe zapadalo.

Uvědomil jsem si to pozdě, ale uvědomil jsem si to s celou parádou. Celou tou krutou pravdou. Zemřu brzy a zemřu sám.

Jednoho dne se Harrison vrátil domů rozčilený. Rozčileného jsem jej viděl jen málokdy, ale téměř vždy za to mohla jeho práce. Vrátil se brzy, ještě jsem neměl hotovou večeři.

Sotva jsem se mohl soustředit na krájení cibule, jak jsem byl zvědavý, co se přihodilo. I když nijak do hloubky, výzkum patřil k jednomu z témat, o kterém byl Harrison ochoten hovořit. Tak existovala velká šance, že se to dozvím.

Harrison hodil kabát na věšák a zamířil rovnou ke mně. Po cestě si sáhl pro láhev rumu z barového stojanu. Natáhl se přes mě a podal si z police sklenici. Nalil si, napil se. Soustředil jsem se na svou cibuli a dával pozor, abych se nepořezal.

„Dostal jsem padáka,“ řekl Harrison po chvíli.

„Vyhodili tě?“ podivil jsem se. Raději jsem odložil nůž na prkénko. „Chceš říct, že se zbavili svého nejloajálnějšího a nejpracovitějšího zaměstnance?“

„Technicky vzato nejsem zaměstnanec, ale ano, v podstatě máš pravdu,“ přitakal.

„Proč by to dělali?“

„Protože jsou to zabeďnění pitomci, co si nevidí dál než na špičku nosu,“ odsekl. „A taky jsem údajně opakovaně nedodržel bezpečnostní postupy při kontrole kvality buněčné linie.“

„Aha,“ řekl jsem. „Takže to je konec.“ Poslední naděje na zázračný lék, který by mě zbavil utrpení, vyhasla.

„Kdepak konec!“ zvýšil hlas Harrison. „Na to je můj výzkum až příliš zásadní a má až příliš dobré výsledky. Žádný konec. Spíš nový začátek.“

Harrison nebyl muž planých řečí. Neuběhl ani měsíc, když mi oznámil, že se budeme stěhovat.

„Právě mi volali z realitní agentury, máme to! Stěhujeme se, Marku!“

„Vážně? A kam se stěhujeme?“ ptal jsem se zatajeným dechem. I kdybychom museli prodat dům s hypotékou a odstěhovat se do menšího, pořád by to byla změna. Změna byla dobrá, změnu jsem potřeboval. Změnu jsem ještě nezažil.

„Cold Spring Harbor Lab na Long Islandu. Realitní makléř mi právě posílá smlouvu o pronájmu.“

„Počkej, laboratoř? My budeme bydlet v laboratoři?“ Netušil jsem, jestli mám jásat, nebo se obávat.

„Jistě. Je to opravdu velká laboratoř. Budeš tam mít větší pokoj, než máš tady.“

„Můžu si vzít s sebou Kazachstána?“

„Do laboratoře kočky nesmí. Ale když zůstane zavřený v bytě, nevidím v tom problém.“

Týden nato jsme se přestěhovali.

Těšil jsem se jako malý kluk. Maloval jsem si, jak potkám nové lidi, najdu si kamarády, jak bude všechno jinak. Jenže ve skutečnosti se změnilo jen zdi mého pokoje, jinak skoro nic. Stále jsem byl zavřený na jednom místě, stále sám a stále jsem virtuálně navštěvoval stejnou školu – i když už poslední ročník.

Důvodů k radosti moc nezůstalo a dál jich ještě ubývalo. Můj zdravotní stav se zhoršoval. Posilování, které jsem nejprve nenáviděl, pak toleroval a nakonec se zdálo, že bych si je mohl i oblíbit, jsem musel zanechat. Přestal jsem vařit a uklízet. Omezil jsem vše, co vyžadovalo pohyb. Nadešla nová éra imobility. Dostal jsem hůl, pak berle a nakonec invalidní vozík. Přišlo mi to ponižující, deprimující

a opět to zhoršilo tempo a kvalitu mého života. Nejhorší z toho všeho ovšem bylo přijít o zrak. Jednoho dne jsem se vzbudil a měl jsem tak rozostřené vidění, jako bych se díval skrz čočky kaleidoskopu. Doktor mi předepsal brýle se skly tlustými jak luxfery – alespoň jsem však dokázal rozpoznat člověka od šatní skříně.

Jenže jsem neviděl na monitor. Příjem vnějších vjemů se mi opět ztenčil, stával jsem se čím dál více odkázaný pouze na své vlastní myšlenky. Z vězně ve vlastním bytě jsem se stal vězněm ve vlastním těle.

Začal jsem poslouchat hudbu a audioknihy. Sám nevím proč, ale stále jsem se nevzdával. Asi jsem si jen odmítal přiznat porážku.

Upnul jsem se k tomu jedinému, k čemu jsem mohl. K Harrisonovu výzkumu, k naději na vysvobození zázračným lékem. Toužil jsem být přítom, chtěl jsem mu pomoci. Navrhl jsem, že bych se stal jeho asistentem a příjemnou společností, že by ode mě mohl odrážet své nápady, případně bych třídil vzorky či jinak vypomáhal s pomocí reliéfního značení na laboratorních přístrojích. Jenže o tom nechtěl ani slyšet. Zpochybňoval mou inteligenci a přirovnával mě mezi pipetami a subtilním vybavením laboratoře ke slonu v porcelánu. Pravděpodobně se nemýlil.

Když jsem mu nemohl pomáhat, rozhodl jsem se alespoň získat informace. Důkladně si nastudovat svou nemoc a porovnat znalosti s tím, na co už přišel Harrison. Ověřit si, zda je skutečně tak blízko zásadnímu průlomu, jak neustále tvrdil.

To se ovšem ukázalo jako problém. Svá tajemství si otec pečlivě střežil. Když mi odmítl odpovědět na mé otázky a nakázal mi, abych se mu do práce nepletl, zkoušel jsem

různé alternativy: hledat vodítka v jím publikovaných pracích, vydávat se za bezpečnostního technika laboratoře (e-mailem), nabourat se do systému, ukrást a zkopírovat Harrisonovu přístupovou kartu, prohledat mu pracovnu, odposlouchávat hovory jeho kolegů ve výtahu..., což bylo samo o sobě pro téměř nevidomého výzvou. Když selhaly konvenční metody, ze zoufalství jsem jezdil po areálu a hledal, zda někdo nenechal odemčené servisní dveře. Vše bylo samozřejmě odsouzeno k nezdaru. Skončil jsem tak, že jsem seděl před oknem a přes dalekohled, kameru a zvětšený obraz na projektoru Harrisona špehoval, když vychází ven. Sledoval jsem ho, jak odjíždí nakoupit nebo jak vynáší odpadky.

Nicméně jsem tak zjistil pár zajímavých věcí. Například, že mu pytle s odpadem odváží člověk se zakrytou poznávací značkou nebo že mívá tajné návštěvy, často v noci, často cizince a nejčastěji Číňany. Bohužel mi ty informace bez kontextu neřekly nic. Dál v pátrání jsem nepokročil, protože se stalo něco, co odvedlo mou pozornost jinam.

Zmizel Kazachstán.

Hledal jsem ho všude, ale jako by se po něm slehla zem. Nedotkl se pítka, dávkovače granulí, nevyužil bednu s pískem. Již mnohokrát se zatoulal, ale že by se za celý den nepřišel najíst? To nikdy. Byl jsem zoufalý. Dva dny jsem jezdil po chodbách a volal ho jménem. Nakonec jsem se přiznal otci, že jsem jej někde v bytovém domě nebo areálu laboratoře ztratil.

„Ano, ta kočka,“ řekl. „Totiž, chtěl jsem ti to říct, ale úplně jsem na to zapomněl. Potřeboval jsem udělat pár testů a z jistých důvodů jsem nemohl použít žádný ze subjektů registrovaných mezi pokusnými zvířaty. Tvá kočka

to bohužel nepřežila. Ale můžeš být hrdý – posloužila vědě. Díky pokusu na ní se potvrdila jedna z mých teorií.“

„Ty ses snad úplně pomát! Ty jsi zabil Kazachstána?“ vykřikl jsem. „Jediného přítele, kterého jsem kdy měl?“

„Nech těch dramatických výlevů, nejsem na to zvědavý. Jestli ti to udělá dobře, objednej si z útulku novou, já ti ji zaplatím.“ Zarazil se. „Vlastně, když už v tom budeš, mohl bys jich objednat pár navíc. Budu je potřebovat.“

Myslím, že jsem mu řekl něco ve smyslu, že ho nenávidím a že doufám, že další pokus udělá sám na sobě. S tím jsem se na něj rozjel a pokusil se ho udeřit. Snadno se mi vyhnul, snadno mou slabou paži odrazil. S pohrdáním si odfrknul a odešel.

To byl ten moment, příslovečná poslední kapka. Se slzami mě opustilo i odhodlání. Rezignoval jsem. Přestal jsem věřit na záhadný lék posedlého vědce, přestal jsem věřit, že má smysl se ještě snažit. A protože je psychická stránka spjata s tou fyzickou, od té doby se opět zhoršoval i můj zdravotní stav. Ochably mi krční svaly a museli mi nasadit speciální krunýř. Zhoršila se mi výslovnost a artikulace. Doktor Hollow – nebo jak se jmenoval – mi předepsal další hromádku léků, ale já je nebral, protože jsem po nich měl zácpu a nemohl spát.

A já chtěl spát. Nejlépe navždy.

To přišel Harrison s první injekcí. Nečekaně se zjevil u mé postele. Stál ve stínu skříně, když jsem vyjel ze sprchového koutu.

„Tak ses přece jen dočkal, Marku,“ zašeptal. „Říkal jsem ti, že už jsem blízko.“

„Tys to dokázal?“ zeptal jsem se, ale z hrdla se mi vydral jen chraplavý skřek. Byla to tak dobrá zpráva, že jsem jí nemohl uvěřit. Že mi připadala podezřelá. Měl jsem nasazené

břýle, ale přesto jsem vnímal jen temnou postavu s rozmazanou skvrnou místo tváře. Z nějakého důvodu bylo děsivé nevědět, jak se Harrison tváří.

Vyzval mě, ať jedu blíž a dal mi na výběr. Buď si vezmu neodzkoušený lék, s jehož užitím se pojí spousta rizik včetně zástavy srdce či vnitřního krvácení – nebo si jej nevezmu.

Nebyla to žádná volba.

Otec mi vpíchl injekci a snad poprvé v životě mi popřál dobrou noc. Noc jsem si sice nepamatoval, ale cosi mi říká, že tam Harrison byl, že mě přišel zkontrolovat.

Hned ráno mě posadil na vozík a odvezl na sken celého těla. Svlékl mě, vtlačil mi špunty do uší, vysadil na posuvné lůžko a motor mě zasunul do válce magnetické rezonance. Po třiceti minutách bušení a mlácení rotujícího magnetu jsem opět vyjel ven.

Harrison stál před monitorem, soustředěný a pohlcený tím, co se na něm odehrávalo. Usmíval se. Usmíval se od ucha k uchu, jako by mu koutky roztahovali drátem. Byl to úsměv, ze kterého jsem byl nervózní.

Zároveň jsem však věděl, že se stal zázrak. Ono to vážně fungovalo.

ANNA FENTON

Dotlačila kontejner k poslednímu tubusu a vyjmula z něj pytel s odpadky. Pečlivě ho uzavřela, aby se chemický puch nerecyklovatelných zbytků nedostal ven, a připojila k vakuovačce, kterou odsála přebytečný vzduch. Stáhla si jednorázové rukavice a i s objemnějším balíkem je uzavřela do barelu vozíku. Tenhle byl poslední.

Kývla na Keina, který se opíral o zárubeň výtahu, a stiskla tlačítko. Malá očka pod mastnými vlasy zbystrila, rozptýlení vítal. Stejnokroj s vyšitým znakem pořádkové patroly měl umolousaný a špinavý od skvrn.

„Já tě nechápu, holka,“ prohodil. „Taháš se tu s borderlem, přitom by sis mohla snadno a slušně vydělat. Kdybys chtěla.“ Naklonil se k ní, až ucítila jeho dech konkurující odpadkům. Byl málem o hlavu nižší než ona, avšak uniforma mu dodávala sebevědomí.

„Sklapni, Keine, a dej si pohov,“ jemně mu zatlačila na hrud. Oslovení holka by jí možná lichotilo, ne ale od něj.

Kein však neustoupil. Neskrývaně zíral na obliny jejího tílka. Obušek, který se mu doteď volně houpal na zápěstí, jí položil mezi prsa.

„Za tenhle matroš bych utratil nemalej peníz.“

„Zato tenhle materiál,“ pohotově jej popadla za rozkrok, „nestojí za nic. Klidně bych se vsadila, že nestojí vůbec. Tak tady s ním nešermuj a radši hlídej, ať si děcka nehrajou

s výtahem.“ Kein otevřel ústa v němém výkřiku a vyšponoval se na špičky. V jeho brunátné tváři rozpoznala paniku. Dokázala si spočítat, že se brzy změní v potupu. A vztek. Držela a mačkala jej pro jistotu do chvíle, dokud nedorazil výtah. I pak jej pustila až na poslední chvíli a s vozíkem do výtahu raději zacouvala, aby ji náhodou zezadu nepřetáhl po hlavě.

U těch, koho do funkce dosadil Paco osobně, bylo možné všechno.

Stiskla tlačítko nejnižšího patra. Dveře se zavřely, obklopilo ji ticho.

Pohledu do popraskaného zrcadla se vyhýbala záměrně. Na zjev s propadlými tvářemi a kruhy pod očima neměla odvalu. Na svůj vzhled rezignovala už dávno. Nebylo to pouze z nedostatku sebeúcty, vypadat dobře se prostě nevyplácelo. Jak ostatně dokázal incident před chvílí. Zip roztržené mikiny si vytáhla až ke krku.

Vystoupila do podzemních garáží, jediného patra bez trvalého osvětlení. Vypínače byly hned za rohem. Anna nahodila jeden po druhém, po paměti přeskočila ty nefunkční. Diodové pásy na stropě a stěnách získávaly na svítivosti. Každou vteřinou se prostor rozrůstal o další sektory, do dálky i do šířky. Nakonec stála před rozlehlou betonovou plochou stropu a podlahy, pravidelně propojenou žlutočerně pruhovanými sloupy.

I přes to, že byl nedostatečně odvětrávaný zápach téměř hmatatelný, měla to tu ráda. Byl tu klid a prostor. Víтанá samota. Pocit svobody. Z těch, kdo měli dolů dovoleno vstoupit, sem kromě ní sotva kdo zavítal.

Vezla vozík po šipkách nakreslených na zemi. Zvuk skřehotajících koleček, o pár pater výše v ruchu neslyšitelný, se zde rozléhal se zvláštní teatrálností. Míjela rezavá

auta a auta s popraskaným lakem, zaprášené připomínky dob minulých, blahobytných.

Nespěchala. Vlastně se loudala, vychutnávala si to těžké ticho, podkreslované mručením ventilace.

Vtom stěny a prostor mezi nimi vyplnilo zavytí. Nelidský řev z nelidského hrdla, vibrující agresí. Strnula, svaly napjaté. Čekala, až odezní.

Přišlo to zvenku, přesto to znělo jako uvnitř. Ruka se bezděčně sunula ke kapse. Nosit nůž v kapse u kalhot by obecně nebyl dobrý nápad – pokud by jej neměla uložený ve speciálně upraveném pouzdře, přišitém k podšívce. Jen tak jej mohla skrývat.

Vozík, který pustila, pokračoval v krasojždě. Pomalu, ale vytrvale.

Prsty se otřely o lem přepážky oddělující vnitřní kapsu, dotkly se kožené rukojeti. Pak se zastavily, ruku stáhla. Připomněla si, že jí uvnitř nic nehrozí. Kdyby ano, už dávno by bylo po ní.

Zachvěla se. Hrůzyplný zvuk připomínající výkřiky dítěte neslyšela poprvé, ale osypky z něj dostávala vždycky. Cítila, jak v ní cosi tuhne a těžkne, jak myšlenky nekontrolovatelně směřují do míst, kterým se většinou zdařile vyhýbaly. Po jeden úder srdce měla hlavu plnou krve a znetvořených těl, křiku a zoufalství přeživších.

Ale podařilo se jí ovládnout a vzhopit se dřív, než skončila v slzách. Přidala do kroku.

Dorazila k hromadě pytlů, na nejvyšším místě navršených až ke stropu. Nerecyklovatelný odpad se dál nelikvidoval. Jednak nikdo nevěděl, kdy by se mohl ještě hodit, jednak nebylo jak.

Zpod záhybu obruby kontejneru vyprostila ukrytý pytlík. Zavázala si jej za gumu od kalhot a přikryla mikinou.

Otevřela víko, odpad vyklopila na zem a pytle odházela na hromadu. Pro dnešek měla hotovo.

Už se chtěla otočit k odchodu, když si všimla, jak se před ní ve vzduchu honí dvě mušky. Nechápala, jak mohly tak rychle a freneticky měnit směr. Zvláštní, že byly jen dvě. Když byla hodně malá, nedojedla a neuklidila sterilované meruňky, plechovka se pak hmyzem jen hemžila. Zde byly stovky pytlů odpadu a mušky jen dvě. Vykládala si to jako špatné znamení.

Pohled se jí samovolně stočil na úbočí pytlové pyramidy, ke kterému přiléhal asi pět stop vysoký val. Kdyby jej někdo zkoumal, mohl by si všimnout, že je tvořen výhradně nepotrhanými balíky vycpanými lehkým materiálem.

Měla čas? Měla. Nepokoušela osud příliš často? Pokoušela.

Ale měla čas? Měla.

Rozhodla se rychle. Začala pytle odhazovat ke straně, dokud se neobjevil známý tvar. Za pár chvil před ní stál naleštěný, opečovávaný, plně funkční elektromobil značky Peugeot. Říkala mu Čmelák, protože byl žlutý. Jediný kaz představovala promáčklna na dveřích u spolujezdce. Nu což, žádný učený z nebe nespádl.

Otřela si ruce do kalhot a dotkla se madla u dveří. Ozvalo se tiché cvaknutí a interiér vozu se modře rozsvítil. Tohle byla Roderickova práce. Povedlo se mu vzdáleně přechípnout autorizační relé na otisky prstů jejich rodiny – nikdo jiný by automobil ani neodemkl, ani nenastartoval.

Nastoupila. Uvnitř bylo ticho, bzúčení elektromotoru mohl člověk slyšet jen zvenku. Vzduch sytila vůně kůže, i když potahy kožené nebyly. Zapnula si pás a položila ruce na volant. Vzrušením ji zamrazilo v zádech. Z rozmaru změnila úroveň vyhřívání a odvětrávání sedaček.

Celkově vzato byl vůz cenný asi jak hrouda zlata na pustém ostrově. Na jiném místě a v jiném čase by hodnotu měl, ale zde byl k ničemu. Vyjet s ním na povrch by znamenalo smrt, a i tak bylo jen otázkou času, než mu vykrátují obvody a promění se ve vrak jako všechny ostatní vozy. Přesto, kdyby Paco zjistil, že před ním něco tají, čekal by ji i její rodinu trest. Stálo jí to za to. Čmelák tvořil součást jejího tajného snu, představy, ve které nashromáždí dostatek zásob a informací, sbalí rodinu a odjede někam, kde je hezky a kde se dá žít pod širým nebem a beze strachu. Snila o těch místech, doufala, že se taková na umírající planetě ještě nacházejí, a představovala si je i se spoustou milých lidí, žijících udržitelně a v harmonii...

S tou krásnou, i když ne zcela reálnou představou sešlápla plyn až k podlaze. Vozidlo vystřelilo vpřed. Pravý monitor ji červenou číslovkou upozornil, že o čtyři palce minula betonový sloup. Brzda, strhnout volant, srovnat smyk a znovu plyn. Kéž by mohla naučit řídit Rodericka i Jolie, jenže ti se dolů skoro nedostali. Vždy se musela nutit, aby jim nadšeně nevyprávěla, jak úžasný zážitek jí jízda přinesla.

Po deseti minutách, které jí připadaly jako deset vteřin, se donutila vrátit. Auto opět zamaskovala. Protože nechtěla nic riskovat, připraveným mopem vydrhla stopy od pneumatik, které se na některých místech objevily. Srdce jí bilo vzrušením, cítila se jak omámená. Ani si nepamatovala, jak se dostala zpátky.

Do reality ji vrátil až jízlivý hlas pépěčka: „Kde se flákáš tak dlouho? Ještě chvíli a už bych tě nahlásil jako nezvěstnou.“

„Máš pravdu,“ povzdechla si naoko, „přes ty hnijící sračky už musím skoro plavat. Mám to snad úplně všude.“

Kein se zatvářil znechuceně a odstoupil. Anna vrátila vozík do údržbářské kabiny a vyběhla po schodech do vyššího patra. Nikdy nevynechala příležitost se protáhnout. Zamířila do umývárny.

Štiplavý odér dezinfekce nepřehlušil zápach výkalů z utržené mísy. Stále ji nikdo neopravil, svinčik stále nikdo neuklidil. Dříve by něco takového bylo nemyslitelné, ale nové pořádky znamenaly nepořádek, s tím se musela smířit. Co nejrychleji si umyla ruce a opláchla tvář.

Další zastávka na ni čekala hned za rohem. Přistoupila ke dvojitém dveřím s nápisem *Organizace služeb* a počkala, až se otevřou. Vstoupila a rozhlédla se. Za průsvitným displejem mezi dvěma sloupky se hrbil Jack. Jeden z mála, který měl Annu a její rodinu rád. Nebo spíš, neměl ji nerad. Zrovna s ním něco řešila Shila. Vysloužilá děvka, která se ani v tomto patře nestyděla producírovat skoro nahá. Zařízlá tanga pod mikrotenovou minisukní a halenka ze síťoviny zřejmě splňovaly její představou o konvenčním oděvu. Očividně se Jacka za pomoci visutých ňader snažila o něčem přesvědčit – a nedařilo se jí to. Nakonec práskla do stolu a konečně se otočila k odchodu. Kráčela zešíroka jako chlap – zřejmě měla náročnou pracovní noc.

„Něco zkus a seš tuhá,“ zasyčela Anně do ucha, když jí míjela. Už tak ze zvyku. Pochopitelně měla strach. Kdyby se Anna rozhodla fušovat jí do řemesla – a každý věděl, že jí brzy možná nic jiného nezbude –, přišla by o zákazníky.

„Á, Fentonová. Jak se daří?“ zvolal na ni Jack.

„Skvěle, znáš to. Jen zubních párátek je nedostatek,“ usmála se. „Dnes mám hotovo.“ Zamávala wristrem nad skenerem. Wrister byl datový pásek, peněženka a identita, kterou dostal člověk dřív, než mu přestřihli pupeční šňůru.

Jack hleděl do monitoru déle než obvykle. Oči mu jezdily ze strany na stranu, jak četl jakýsi delší text. „Špatná zpráva,“ řekl a vypadalo, že ho něco skutečně mrzí. „Odměna za práci odpadkáře šla dolů. Dostaneš... osmnáct tokenů.“

„Cože? Ještě včera to bylo třicet!“ Cítila, jak v ní dme vztek. Rychle jej potlačila. Byla to hra nervů a ona se nevzdá. Nemůže.

„Je mi líto. Víš, kdo počítá gáže, ne?“ postěžoval si s účastí. Ne že by někdy sáhli na peníze jemu.

„Dobrá, máš pro mě něco dalšího?“

Protáhl si záda a zaťukal do terminálu. „Promiň, na celý příští týden tu nic není. Práce je málo. Možná až nám náš chlebedárce odklepne tu rekonstrukci v pátém... Uvidíme. Ale neboj, až se něco objeví, dám ti vědět – pokud to teda pro mě máš.“ Přisunul k ní kus papíru a propisku.

Přikývla. „V mých sdílených souborech najdeš jen jediný adresář.“ Sklonila se a na papír napsala heslo: *Jebat-Paca69*. „Přístup máš třicet minut, pak to zmizí.“

„Víc než potřebuju,“ usmál se, když si heslo přečetl a odhalil přitom křivé zuby. „Teď už radši padej.“ Papír strčil pod stůl do skartovačky.

Jack měl slabost pro specifické lechtivé nahrávky. Internet, upadající datové úložiště, které se tenčilo s každým porouchaným serverem, už dávno nebyl místo plné informací. Dopátrat se relevantních informací nešlo snadno, vytěžená data představovala cennou komoditu. Naštěstí měla Rodericka a Roderick se vyznal.

Anna si na wristeru rozbalila stav účtu. Zůstatek činil osmdesát šest tokenů. Za sedmdesát koupila konzervu s osmi procenty masa a za patnáct cigarety pro Jolie. Bylo to hýření, ale Jolie měla narozeniny a Anna je nechtěla jen

tak přejít. Psychické strádání mohlo být stejně nebezpečné jako to fyzické.

Zbýl jí jeden token.

Vrátila se o patro níž, do obytné části. Cestou potkala Mickeyho, taktéž člena pořádkové patroly. Pacova policie, jak se jim také přezdívalo, měla v popisu práce rovněž odhalovat odpůrce systému. O Mickeym se vědělo, že takového vzbouřence za drobný úplatek najde v komkoli. Anna prošla kolem a zarputile zírala do země. Naštěstí byl zrovna zaneprázdňený lovením nudlí z nosu a chichotáním se jakémusi videu na místní síti.

Nebývalo to tak vždy, po vzpouře eskalované až v krvavý boj o sklad potravin se řád Domovan zpřísnil. Nyní visel na zvláštní obrazovce v každém bloku. Tresty za porušení řádu se pohybovaly u krádeží a vandalismu ve dnech až týdnech vězení, u vraždy a poškozování systémů podpory života v minutách až hodinách Průzkumu.

Většina ostatních prohrěšků se řešila individuálně, ale venkovní Průzkum patřil k nejpobláznějším trestům. Rozsudek překračující dvacet minut venku se většinou rovnal trestu smrti. Jedinou šancí na přežití zůstávalo objevit hodnotnou komoditu, zamávat s ní před kamerou a zbytek trestu si tak vykoupit. Což bylo vzhledem k důkladně pročesanému okolí stále těžší.

Konečně se dostala domů, na podlaží s bývalými fastfoody a trafikami. Nejchudší rodiny si tu na výlohy a rolovací mříže nalepily kartonové desky a upravily si kóje ve více či méně útulné příbytky. V rohu na konci osmnácté ulice, za kterou se rozkládaly už jen technické šachty a únikové chodby, kde bylo nejvíce pásů veřejného osvětlení vysvícených, kam chodili močit opilci a kam se zametací souprava ani neobtěžovala zajíždět, tam bydlela Anna.

Právě se tam objímala dvojice, přimáčknutá ke stěně. Vysoká dívka a menší kluk s děravou lakýrkou na jedné a teniskou na druhé noze.

„Jol? Co to sakra děláš?“ nevěřila Anna vlastním očím.

Jmenovaná sebou sice trhla, ale než se otočila, vášnivý polibek dokončila. Dívce mandlové pleti s kraťoučkými černými vlasy z šera svítily bělma očí. Mladík byl tak špinavý, že skoro splýval se stínem.

„Do toho ti nic není, Anno, běž pryč,“ zazněla odpověď.

Došla až k nim. Už rozeznávala tu pokřivenou postavu. „Slizák Fred?“ Na moment ztratila řeč. „Proč zrovna on?“ dostala ze sebe. „Zneužívá svou sestru! Donášá pépěčkám! A vůbec se nemyje. Vždyť je to odporný prase.“

„To není pravda.“ Jolie zarputile opětovala její pohled. „Má mě rád,“ špitla.

„Nemusíš se přece takhle týrat, zlato.“

„Drž hubu, štetko,“ vylezl na světlo kolohnát. Oči měl zarudlé a vlasy prořídlé, což byl běžný příznak nedostatku vitaminů. „Nikdo mi neříká Slizák. Menuju se Fred, jenom Fred, jasný? Starej se vo sebe, jasný?“ zahulákal a pokusil se znovu Jolie obejmout. Ta se mu vykroutila. „Takhle s ní nemluv, rozumíš?“ zastala se Anny.

„Hej, dyť si chtěla.“

„Dej od ní ty špinavý pracky pryč, Slizáku, jestli o ně nechceš přijít,“ docházela Anně trpělivost.

„Nikdo mi neříká Slizáku,“ dusil v sobě hněv. I v sinovém světle šlo vidět, jak zrudl. V ruce se mu blýskla kudla. Váhal. Oproti Annině Hibbenu v pouzdře v kapse to byl jen perořízek. O jejích vrhačských schopnostech věděl a ani on nebyl tak nekonečně hloupý, aby je pokoušel.

Jako lusknutím prstů zhasla světla. Nejdřív hlavní okruh, poté Luma-led pruhy podél koridorů a nakonec

i obrovská semiholografická tabule. Domovany se propadly do tmy, jen zbytečné fluorescenční tabulky se šipkami k únikovým východům se v dálce vyjímalý jako hvězdy malého vesmíru. Zastavila se čerpadla vodovodního potrubí, stejně jako ionizátory v čističce vzduchu centrální klimatizační jednotky. Přestaly hrát sdílené reproduktory. Utichly i ozvěny hlasů a smích vzdáleného dětského koutku. Nebyl důvod k panice – pokud všechno znovu naskočí.

Anna vytáhla nůž a úmyslně přejela hranou ostří po nýtovém knoflíku tak, aby vydal co nejhlasitější zvuk.

„Ještě sme spolu neskončili, jasný?“ šeptl Slizák. Šoupání dvou různých podrážek prozradilo jeho odchod.

Naskoč, naskoč, prosila Anna v duchu. Byla si jistá, že není jediná. Naštěstí se za chvíli světla rozsvítila, kakofonie zvuků rozezvučela a vše se vrátilo k normálu.

Jolie se pohledem vrátila z výšky opět k Anně. „Jak to, že vždycky, když se zajímám o nějakýho kluka, to dopadne takhle?“

„Nemáš zač.“

„Já to myslím vážně!“ založila Jolie ruce v bok. „Poslední slovo máš vždycky ty. Já to беру, máš na to právo, ale jen do určitých mezí! Tohle je moje věc! Jsem sakra dospělá!“

Anna se zahleděla do těch živých, jiskrných očí a řekla: „Až se o někoho budeš skutečně zajímat a nepůjde ti jen o úlet pod vlivem zblázněných hormonů, slibuji, že ti nebudu stát v cestě.“

Jen co to vyslovila, litovala. Zněla jako Příručka pedantské macechy a dobře si to uvědomovala.

„To, že v tvém těle zbylo jen pár hormonů, který nejsou pro nikoho dost dobrý, je jenom tvůj problém. Já nejsem ty,“ zasyčela Jolie.

V tomhle měla Jolie možná pravdu. Anna od Simona nikoho neměla. Ne že by se přes svou ztrátu ještě nepřenese, ale zdejší muži byli prostě nepřijatelní. Než by probouzeli změny stavů v ženských partiích, probouzeli je v žaludku. Nemyslela si, že by měla příliš vysoké nároky, spíš jí připadalo, že žije příliš dlouho ve světě, ve kterém nároky ostatních klesají. Bylo jí ovšem jasné, že Jolie stejný postoj vnucovat nemůže. Ona se v Domovanech narodila a nic jiného neznala.

Možná krom vzpomínek už nic jiného ani neexistovalo.

Přišly domů, dveře identifikovaly jejich náramky a otevřely se. Opět Roderickova práce. Dýchlo na ně teplo, na které si stále nezvykly.

Jolie pracovala v meziskladu pro přerozdělování drogerie. I přes přísné kontroly, při kterých se musela na každém průchodu zcela svléknout, se jí občas podařilo něco pronést. Nedávno to byla tuba izolační pěny, kterou utěsnili dveře. Škvírami totiž pronikal nejen chlad, ale také pach přepáleného oleje, ze kterého ve vedlejší kóji vyráběli mazivo do turbín elektrárny. Dekami, které do té doby používali na utěsnění, se mohl Frank v noci zahřát.

Jejich byt býval obchodem se sportovní obuví. Měl dva pokoje. Žili v tom větším, rozděleném kartonovými deskami, přivázanými na pletivu z nařezaných nákupních vozíků. Nábytek neměli, pouze police od podlahy ke stropu, které jim sloužily jako úložný prostor, pracovní deska a vůbec cokoli bylo potřeba. Menší z místností, bývalá úschovna, byla místem, kde se dala nalézt trocha soukromí. Povětšinou tam pracoval Roderick, protože potřeboval klid, aby se mohl soustředit.

Když Paco zaujal Simonovo místo, přesunul veškeré zboží do centrálního skladu – na tenhle kumbál se však

nějak zapomnělo. Proto byly boty jediným artiklem, kterého měli dostatek. Prodávali a vyměňovali je opatrně a nenápadně a díky tomu si mohli dovolit spotřební zboží, nezbytné pro normální život.

„Áno, pojď sem, chci ti něco ukázat,“ zamával holí Frank. Byl to nejstarší člen rodiny, ale i celé komunity. Možná nejstarší člověk na světě. Kdyby se jí ho před lety nezželelo a nezaplatila za něj kauci, šel by na Průzkum. Tvrdil, že ho odsoudili za krádež masti na revma, ale nikdo nevěděl, jak to vlastně bylo. Za krádež se ven neposílalo a za Simonova režimu už vůbec ne. Ale ať udělal cokoli, litoval toho, a to Anně stačilo.

Přišla blíž a pohlédla na jeho milovanou rajskou květinu. Stařík ji vypěstoval z malinkatého semínka.

„Podívej,“ mírně zašišlal a ukázal na drobný žlutý kvítek.

„To je úžasné, Franku,“ nakláněla se Anna ze všech stran. „Jen si nějak nedokážu představit, že na tom vyrostete jídlo.“

„Snad. Mám dobrou sodíkovou lampu, ale špatnou hlínu. Podstatné ovšem není to venku, ale to uvnitř,“ gestikuloval. „Toto je totiž samosprašná čeleď. Nejen člověk, ale i rostliny si dokážou poradit, když jim prostředí zredukuje alternativy. K reprodukci totiž nepotřebuje opylovače.“

„Podstatnější je,“ přerušila ho Jolie, „že ne všichni jsou samosprašní. Já například opylovače potřebuju.“ Posadila se na polstrovanou stoličku a o druhou si natáhla nohy. Pozorovala Annu, jak zareaguje. Téma očividně nebylo uzavřené.

„Já se pobleju! Myslím, že máme důležitější věci na práci, než furt řešit tvou pindu!“ ozvalo se z vedlejšího pokoje.

„Rodericku!“ okřikla jej Anna. „Nech toho, prosím tě.“ Zpět se jí dostalo polohlasné omluvy.

Anna rozbalila varnou podložku na polici a v malém kotlíku ohřála konzervu. Když se nikdo nedíval, přihodila k ní kousky masa, kůží a chrupavek, které vyndala z pytlíku za pasem. Plochou stranou čepele rozdrtila dvě kuličky pepře. Jídlo začalo hezky vonět.

„Takové děvče jako ty má skutečně na víc,“ pravil Frank. Ještě se nestalo, že by na něco neměl názor. „Vždyť se ten chlapec neumí ani podepsat.“ Že o Slizákovi věděl, nebylo nic neobvyklého. Za dobu, jakou v Domovanech strávil, si stačil vybudovat informační síť. Zato rychlost, s jakou informacemi disponoval, byla neobvyklá.

„Však podepisovat by se mi tam nemusel,“ odsekla Jolie, ale začervenala se, když spatřila Annin výraz.

Anna porci rozdělila na čtyři stejné díly a začala servírovat na stůl. „Rode, pojď se najíst!“ křikla. Jediné, co se ozývalo, byla tlumená hudba. Podle ní se často dalo poznat, jakou má kluk náladu. Rychlé tempo znamenalo dobré rozpoložení. Povzdechla si a z obrazovky na stěně odeslala zprávu:

JÍDLO!!!

„Vteřinku, už to bude,“ ozval se chlapcův soustředěný hlas.

„Určitě masturbuje,“ zašeptal Frank. Jolie se hýkavě rozesmála.

„Ten kluk to má ještě před sebou, vy už dávno za sebou, ale stejně se všichni chováte jak pubertáci,“ zavrtěla Anna hlavou. K talířům přidala suchary, které spolu s hrstí těstovin tvořily denní příděl pro každého pracujícího jedince. Včera navíc dostali mražená vejce u příležitosti oslav otevření Centra pro psychické zdraví – jóga a fitness salon ve

vyšším patře. Anna slavit nechtěla, protože centrum vzniklo na místě veřejné knihovny, kterou kvůli tomu zrušili. Proto vejce servírovala až dnes.

Do pokoje vešel chlapec s hustými rozčuchanými vlasy, bledý v obličejí. Oči mu kmitaly ze strany na stranu, jako by nebyl při smyslech.

„Okamžitě to sundej a sedni si,“ přikázala.

S otráveným výrazem brýle vypnul a odložil. Ne vždy toho bylo k jídlu tolik, kolik měli dnes, ale i tak trvala Anna na společném posezení. Utužovala tím rodinnou spolitost. Usadili se na zem.

„Co to je?“ díval se podezřívavě na šišatou bílou věc Roderick.

„IP adresy počítá z hlavy, ale nepozná vejce. Jen se neostejech, mladej,“ šišlal s plnou pusou stařec. Svůj příděl si cpal do bezzubých úst, až mu hrudky se slinami stékaly po vousech. Ohnul se a zdvihl pravou nohu, kterou upustil mezi talíře, div je nerozbil. Pod rozedranou nohavicí mu čněla boule větší než koleno, potažená bílou, žilnatou kůží. „Jen sněz to vejce, nebo dostaneš křivici. Horší než když se ti nezhojí zlomenina.“

„Na tebe je radost pohledět, dědku, obzvlášt u stolování. Nemusíš nám tu nohu ukazovat u každého jídla.“ Anna obrátila oči v sloup.

Jolie se nemohla nadechnout, jak se smála chlapcově výrazu.

Roderickovi vejce vyklouzlo a kutálelo se po zemi. Spěchal pro něj po čtyřech, zdvihl je a bez rozpaků snědl.

„Když já byl v tvém věku,“ divoce gestikuloval Frank, „to jsme se měli! Každou neděli maminka vystrojila posvěcení, že jsme se oblizovali ještě týden. Pečené, smažené, vařené, kuřecí, vepřové, jehněčí,“ vyprávěl a tím sám sebe

podněcoval. „A když by mi to bylo málo, vyběhl jsem na zahradu. Tu jsem si utrhl jablko, tu si vzal okurku.“

Chlapec mu věnoval pozornost.

„To se ze sítě nedozvíš, co?“ zachechtal se stařec.

„A nebyli všichni tlustí, když bylo jídla tolik?“ vyzvídala Roderick.

„Byli,“ usmál se Frank.

S obtížemi se ohnul pro hůl, a s ještě větší námahou se zvedl. „Jsem unavený, jdu spát,“ oznámil. Ještě než se odbelhal za přepážku, otočil se, jako by jim chtěl něco sdělit, ale pak si to rozmyslel. Avšak nakonec přece jen dodal: „Chtěl bych vám jen říct, že vás mám rád.“

Všichni tři se na sebe podívali. Jestli začal být Frank ještě ke všemu sentimentální, možná to byl důvod k obavám.

Roderick do sebe nasoukal zbytek své porce a znovu zmizel za plentu do virtuálního světa. Jolie s Annou si ještě povídaly, když se znovu objevil. Ve tváři byl ještě bledší než obvykle. „Je mi špatně. Asi z toho kulatého bílýho. Můžeš jít se mnou na záchod, Ani?“ Poté se předklonil a odkašlával, ale nic z něj nevyšlo.

Anna jej popadla za ruku a spěchala s ním do umývárny.

Vstoupili do kachlíkované místnosti. Přímo uprostřed tří náctiletých výrostků kopali do břicha hochy, který se choulil na zemi. Natlačila Rodericka do nejbližší kabinky. Z intenzity kopanců se dalo vydedukovat, že se nejedná o nic vážnějšího než o pouhou domluvu. Ač jí z toho bylo smutno, ani ona, ani Roderick si nemohli dovolit podléhat nějakému altruistickému nutkání a do sporů se vměšovat. Obzvláště v případě dětských gangů. Role každého člena rodiny byla až příliš důležitá na to, aby ji mohli ohrozit.

Když měli soukromí, Roderick se napřímil a rázem se zdál v pořádku. Masky bolesti byla tatam. „Od kámoše

vím, že by tu kamery neměly být,“ šeptal, „jinak nemáš jistotu skoro nikde. Ani u nás doma.“

„Co se děje?“ šeptala také.

Sklopil prkénko a posadil se. „Podařilo se mi něco velkého,“ ukázal si na brýle. „Konečně jsem skrz validátor protlačil pomocný firewallový podprogram, na kterým jsem pracoval. Teda, tvářil se jako podpůrný podprogram, ve skutečnosti to byl reverzní trojan, který jakmile se dostal ven, vygeneroval záplavu break-in skriptů, který ochromily a infiltrovaly nezabezpečený servery. A v nich se dál množily. Výsledkem bylo, že mi skoro každé funkční počítač severní polokoule propůjčil svůj výpočetní výkon. Sice jen asi na vteřinu, než antiviráky škodlivý kód rozpoznaly, ale hodilo mi to brutální cloudovou kapacitu.“

„Nemůžu říct, že bych rozuměla jedinému slovu, které jsi právě řekl.“

Rod netrpělivě zamrkal, jakoby hodlal víčky popohnat tok jejích myšlenek. „To je jedno. Hlavní je, že jsem mohl rychleji dekódovat a ověřovat data. Podívej, ethernet, který používáme, je jen okleštěná verze skutečného sítě. Paco nás přesunul do bezpečnějšího, ale menšího prostoru, který dokáže lépe kontrolovat. Problém je, že data, který by se měly zrcadlit z původního zdroje, starého internetu, jsou pozměněná. A nejen pozměněná, ale i vyměněná. A to včetně dat senzorů z povrchu! Už ti to dochází? Pamatuješ si, jak jsi nám vyprávěla, jak jsi sem přišla? Nadýchala ses přece venku a doteď se ti nic nestalo. Až potom, co MÚZC...“

„Počkej! Ne tak rychle!“

Zarazili se nad tichem, ale bylo jen přechodné. Dle hekání a klení skupina za dveřmi ještě neskončila.

„Co je MÚZC?“ zeptal se.

„Mezinárodní úřad pro zachování civilizace. To jsou ti, kteří organizovali vojenskou sílu při útoku na Propast démonů.“ Roderick mávl rukou. „Koukni se na zpravodajský kanály. Všude zjistíš, že testovali nový zbraně nebo bůhví co. To je pravda. Kdo by v té situaci netestoval, že jo. Všechny tyhle zprávy jsou pravdivý, až na ty čísla. Čísla nesedí.“

„Jaká čísla? O čem to mluvíš?“ ještě více ztišila hlas. Venku už bylo po všem, tři odešli a čtvrtý se s hekáním sbíral ze země.

„O tom, že exploze zničily atmosféru. Že je vzduch plnej radiace a částecek prachu, který tě při dlouhodobým vdechování zabijou.“

„A ty říkáš, že to tak není?“ Anna si zastrčila pramen vlasů za ucho. Byla nervózní.

„Podařilo se mi vyšťourat dost podrobný zprávy německých biologů. Většina monster, který pitvali, normálně dechá kyslík, stejně jako my. Většina jich má plíce, který okysličujou krev, a to zcela bez problémů.“

„Tvrdíš, že nás to venku nezabije,“ hlesla. „Já to tušila!“

Vztáhl hlavu k rameni. Neprotahoval si ztuhlý krk, byl to tik. „Možná zabije, ale ne za pár měsíců. Spíš za pár desítek měsíců, možná i let. A to je podstatnej rozdíl. Vzduch není tak znečištěnej a možná že není znečištěnej skoro vůbec.“

Anna po celou dobu nevěřičně kroutila hlavou. „A Paco prodává roušky průzkumníkům. Hajzl.“

Chlapec přikývl. „Dělá všechno proto, aby nás tu udržel.“

Anně se rozbušilo srdce. Nebyl to rychlý start podnětený adrenalinem, tempo se zvyšovalo zvolna a vytrvale, po celou dobu jejich konverzace. „Udržel? Nikdo ven přece nechce.“